

105 - 1084a

1903. Κανονισμὸς τῆς Ὁρθοδόξου Ἑλληνικῆς Κοινότητος Βε-
ροίας,
ἐν 377a, σ. 111 - 121.
Ἄρθρα 48, μεθ' ἐνὸς Κεφαλαίου Η' (Γενικαὶ διατάξεις). Τὰ ἄρθρα 42 - 48
περὶ Δημογεροντίας τῆς Μητροπόλεως.

106 - 1094a

1912. Κανονισμὸς τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοδόξου Κοινότητος Βε-
ροίας,
ἐν 377a, σ. 121 - 141.
Ἄρθρα 99. Τὰ ἄρθρα 17 - 21 περὶ Δημογεροντίας τῆς μητροπόλεως.

107 - 1099a

1924. Καταστατικὸς Χάρτης τοῦ Ἁγίου Ὁρους.

Ἀχρονολόγητα

108 - 1102

Ἡ προῖξ ἐν τῇ Βορείῳ Ἡπείρῳ,
ἐν 227a, σ. 156.

«Στὰ ἀλβανόφωνα ἑλληνικὰ χωριά ἡ νύφη ἔπρεπε νὰ δώσῃ προῖκα, κατὰ τὸ
πανάρχαιο ἔθιμο. Ἡ προῖκα ἦταν κυρίως ὁ ρουχισμὸς τῆς νύφης, ἀλλὰ καὶ
ἀκίνητα χωράφια κλπ. Ἄν συμφωνοῦσαν σὲ προῖκα 1000 γρόσια π.χ. ἔπρεπε
νὰ γίνῃ καὶ ἡ ἐκτίμησί της. Τότε σχηματιζόταν ἐπιτροπὴ ἀπὸ γερόντους,
πέντε - δέκα νοματέους τοῦ γαμπροῦ καὶ τῆς νύφης καὶ μπροστὰ στοὺς ἐκτι-
μητὰς αὐτοὺς ἀνοίγονταν οἱ δυὸ κασέλλες τῆς νύφης, ἡ μικρὴ καὶ ἡ μεγάλη,
καὶ ἔβγαιναν ἕνα - ἕνα τὰ πράγματα καὶ ἐκτιμιότανε ἀπὸ αὐτοὺς. Συχνά,
ἂν ἡ νύφη ἦταν ἀδύνατο μέρος οἰκονομικῶς καὶ ὁ γαμπρὸς πλούσιος, ὑπερε-
κτιμοῦσαν τὰ προικιά της καὶ τὰ ἔβγαζαν, μὲ τὴ σιωπηρὴ καὶ δίκαιη, συγκα-
τάθεσι τῶν ἐκτιμητῶν τοῦ γαμπροῦ, σὲ χίλια διακόσια γρόσια. Τότε ὁ γαμ-
πρὸς ὑποχρεωνόταν νὰ δόσῃ στὸν πεθερό του τὴ διαφορὰ τῶν 200 γροσίων.
Ἄν πάλι ὁ γαμπρὸς ἦταν φτωχότερος ἀπὸ τὴ νύφη, τότε ὑποτιμοῦσανε τὰ
προικιά της, γιὰ νὰ πάρῃ πάρα πάνω ὁ γαμπρός. Ἔτσι βοηθοῦσαν τοὺς ἀδύ-
νατους».

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

